

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 14-10-44118 א.ס.סי.אל. קניון דרורים בע"מ נ' פקיד שומה פתח תקווה

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט אחיקם סטולר

המערערות: א.ס.סי.אל. קניון דרורים בע"מ
ע"י ב"כ דורון לוי ואח'

נגד

המשיב: פקיד שומה פתח תקווה
ע"י ב"כ מפרקליטות מחוז ת"א (אזרחי), עו"ד גלית פואה

פסק דין

בפניי ערעור על צו שהוציא המשיב למערערת לפי סעיף 152(ב) לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש), התשכ"א 1961 (להלן: "הפקודה"). הסוגיה נוגעת לשאלת סיווגו של תקבול אשר שולם למערערת כדיבידנד, שמקורו מרווחי שיערוך נדל"ן, על ידי חברת-הבת של המערערת.

המחלוקת בין הצדדים היא: האם מדובר בהכנסה, "המנוטרלת" מההכנסה החייבת במס חברות, לפי סעיף 126(ב) לפקודה - כפי שטענה המערערת, או שמא מדובר בכספים שהם חלק מההכנסה החייבת במס, לפי סעיף 126(א) לפקודה - כפי שטען המשיב.

המדובר כדיבידנד ששולם למערערת בסכום של 10,600,000 ₪, מתוכו סך של 6,371,035 ₪ נבע מרווחי שיערוך נדל"ן שבבעלות חברת-הבת של המערערת. סכום המס הריאלי השנוי במחלוקת הוא 2,151,929 ₪.

רקע

1. המערערת היא חברת ישראלית, פרטית, אשר הוקמה ביום 2.1.2008 ועוסקת בייעוץ ושיווק בתחום הנדל"ן.
2. ביום 14.10.2009 המערערת רכשה מחברת דלק נדל"ן נכסים מניבים בע"מ (להלן: "חברת דלק נדל"ן"), מניות וזכויות לרכוש מניות של חברת קניון דרורים בע"מ ח.פ. 512046145 (להלן: "חברת-הבת") וכך הפכה בעלים במחצית מהמניות של חברת-הבת, לצד חברת יאנטרה בע"מ ח.פ. 513155317 (להלן: "חברת יאנטרה").

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 14-10-44118 א.ס.סי.אל. קניון דרורים בע"מ נ' פקיד שומה פתח תקווה

תיק חיצוני:

- חברת-הבת היא בעלת זכויות החכירה בנכס מקרקעין שעליו מצוי המרכז המסחרי קניון דרורים וכן בעלת כ-51% מזכויות החכירה של תחנת הדלק הסמוכה לקניון.
3. סכום התמורה בעד המניות והזכויות שנמכרו למערערת עמד על 26,000,000 ₪ (ר' הסכם נאמנות עם חברת יאנטרה - מש/2; הסכם רכישת הלוואה עם חברת דלק נדל"ן - מש/6; הסכם מכר המניות- מש/5 והסכם נוסף בין המערערת לחברת יאנטרה - מש/3).
4. בדוח הכספי לשנת 2008, בחרה חברת-הבת ליישם לראשונה את כללי החשבונאות IFRS, ביניהם תקן חשבונאות מס' 40, ולשערך את המקרקעין בהתאם למודל שווי הוגן (ר' מש/7). על פי מודל זה, שיערכה חברת-הבת את הקניון בסכום מצטבר של 35,065,000 ₪ כדלקמן (ר' פירוט המערערת בהודעה המפרשת את נימוקי הערעור):
- א. בגין שנות המס עד וכולל שנת המס 2007 – 26,217,000 ₪;
 - ב. בגין שנת המס 2008 – 4,603,000 ₪;
 - ג. בגין שנת המס 2009 – 4,245,000 ₪.
5. המערערת תראה מצב שבו לאחר ניכוי השפעת המס מהשערוך (בסכום של 7,947,930 ₪), נותרה לחברת-הבת יתרת קרן שיערוך לחלוקה, המסתכמת לסך של 27,117,070 ₪ ועודפים נוספים שמקורם אינו מרווחי שיערוך, המסתכמים לסך של 8,457,930 ₪. כלומר, בסך הכל, לחברת-הבת היתה אפשרות לחלק לבעלי מניותיה, בסוף שנת 2009, סכום של 35,575,000 ₪.
6. ביום 9.12.2009 החליטה חברת-הבת על חלוקת דיבידנדים לבעלי מניותיה, בסכום של 21,200,000 ₪. מתוך סכום זה, מקור הסכום של 12,742,070 ₪ הוא ברווחי שיערוך הקניון. אין מחלוקת כי חלקה של המערערת מהדיבידנד הכולל עמד על סך של 10,600,000 ₪. מתוך רווחי שיערוך הקניון, חלקה של המערערת הוא בסך של 6,371,035 ₪.
- טענות המערערת**
7. לעמדת המערערת, ההכנסה מדיבידנד אשר נתקבלה מחברת-הבת בשנת המס 2009, אשר מקורה ברווחי שיערוך הקניון, היא בבחינת הכנסה מדיבידנד המנוטרלת מההכנסה החייבת במס חברות של המערערת, בהתאם להוראות סעיף 126(ב)

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 14-10-44118 א.ס.סי.אל. קניון דרורים בע"מ נ' פקיד שומה פתח תקווה

תיק חיצוני:

- לפקודה. לשיטתה, יש להכיר לה בדיבידנד המחולק מרווחי שיערוך, כדיבידנד לצרכי מס, ככל דיבידנד אחר המחולק על ידי התאגיד, על מנת להימנע מהטלת כפל מס או מיסוי בלתי רצוי.
8. המערערת טענה כי חלוקת הדיבידנדים על ידי חברת-הבת עמדו בכל התנאים הנדרשים בהתאם להוראות חוק החברות, התשנ"ט – 1999 (להלן: "חוק החברות"), לרבות להוראות סעיף 302 לחוק בדבר חלוקת רווחים, לפי "מבחן הרווח" ו"מבחן יכולת הפירעון". כמו כן, לשיטתה, הוראות חוק החברות אינן מתנות חלוקת רווחים כדיבידנד לבעלי המניות בתאגיד, בהיות הרווחים המחולקים נתונים לחבות במס.
9. המערערת פירטה באריכות פרשנותה להוראת סעיף 126(ב) לפקודה וטענה כי לא היתה קיימת דרישה כלשהי של המחוקק, שמקור הדיבידנד המחולק יהיה מתוך רווחים, שהינם בגדר הכנסה חייבת במס חברות. לטענתה, הסעיף במתכונתו דהיום נועד לתת התייחסות מיוחדת לדיבידנדים המתקבלים מחוץ לישראל ולכן, ההחרגה אותה קובע המחוקק בסעיף 126(ב) לפקודה חלה, בין שעסקינן ברווח חשבונאי ובין שעסקינן בהכנסה חייבת, לשאלה האם מקור ההכנסה הוא בישראל. עוד סברה, כי מונח "הכנסות" בלשון הסעיף לא יתפרש לפי סעיף 1 לפקודה אלא מתייחס ל"רווחים".
10. המערערת טענה כי די בכך שהחלוקה תיעשה על ידי חבר בני אדם אשר ברמה העקרונית חייב במס חברות בישראל, בין אם שילם מס זה בשל ההכנסה המחולקת, בין אם הופטר מתשלום המס בגינה, ובין אם לא היתה זו הכנסה חבת מס חברות כלל ועיקר.
11. עוד טענה המערערת שהבקשה להטיל מס חברות על חלוקת הדיבידנד שמקורו ברווחי השערוך, יוצרת שיטת מיסוי חדשה – מיסוי חד שלבי – על ידי שיקוף החברה המחלקת לצרכי מיסוי, מקום בו הוראות הפקודה אינן מאפשרות זאת: הן לעניין מועד החיוב במס, עם חלוקת רווחי השערוך (אשר אינו במועד מימוש הנכס ונוגד את עיקרון המימוש); הן לעניין אופן החיוב במס (ע"י יצירת שיטת מיסוי חד שלבית יש מאין); והן לעניין שיעור המס אשר יוטל על ההכנסה (ע"י חיוב דיבידנד במס חברות, בניגוד להוראות הפקודה).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 14-10-44118 א.ס.סי.אל. קניון דרורים בע"מ נ' פקיד שומה פתח תקווה

תיק חיצוני:

טענות המשיב

12. המשיב טען שרווחי שערוך הנדל"ן של חברת-הבת, אינם מהווים הכנסה כמשמעותה בסעיף 1 לפקודה, בידי חברת-הבת. לפיכך, הדיבידנד שהתקבל מחברת-הבת, שמקורם בשערוך נדל"ן, אינו נמצא בתחולת סעיף 126(ב) לפקודה אלא חייב במס על פי סעיף 42(4) לפקודה ובשיעור מס חברות לפי הוראות סעיף 126(א) לפקודה.
13. עוד הוסיף המשיב, כי ההסדר שנקבע בסעיף 126(ב) לפקודה נועד למנוע מצב בו יהפוך המס הדו-שלבי למס רב-שלבי. על כן, נקבע כי על מנת שלא ישולם מס חברות יותר מפעם אחת, דיבידנדים "שמקורם בהכנסות שהופקו ושנצמחו בישראל שנתקבלו במישרין או בעקיפין מחברת בני-אדם אחר החייב במס חברות..." לא ייכללו בהכנסתה החייבת של החברה המקבלת. הנחת המוצא המונחת בבסיס ההסדר האמור, הינה כי מקור הדיבידנדים הוא בהכנסה של החברה המחלקת, שהובאה בחישוב ההכנסה החייבת והיתה נתונה לחיוב במס חברות (גם אם קוזזה כנגד הפסד בשל הוראות אחרות בפקודה).
14. בעניין דנן, לא מדובר ברווחים של החברת המחלקת, שהם הכנסה שהיתה נתונה לחיוב במס חברות. כלומר, רווחי השערוך של חברת-הבת לא חויבו במס, לא הופטרו ממס כדין ולא נקבע להם שיעור מס מיוחד. לכן אין מקום להחיל את סעיף 126(ב) לפקודה.
15. המשיב בסיכומיו הוסיף, כי לצורך חלוקת הדיבידנד נטלה חברת-הבת הלוואה מהבנק בסכום כולל של 21,300,000 ₪ (ר' מש/7). באמצעות הלוואה זו שולם הדיבידנד לבעלות המניות, המערערת וחברת יאנטרה, כחלק ממתווה העסקה לרכישת מניותיה של חברת דלק נדל"ן בחברת-הבת (ר' פרו' מיום 13.9.2016 עמ' 12 שו' 22-23, עמ' 13 שו' 14-15, 21-22, 23-28).
- לטענת המשיב, חלוקת הדיבידנד בידי חברת-הבת למערערת, שימשה למערערת כמקור מימון לרכישת מניות חברת-הבת מחברת דלק נדל"ן כמו גם לרכישת ההלוואה מחברת דלק נדל"ן שנזקפה לחובת יאנטרה והסתכמה באותה העת בסך של 4,950,000 ₪.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 14-10-44118 א.ס.סי.אל. קניון דרורים בע"מ נ' פקיד שומה פתח תקווה

תיק חיצוני:

דיון והכרעה

16. המערערת לא העידה העדים מטעמה.

מר חן ליפין, בעל המניות ומנכ"ל במערערת, זומן לחקירה נגדית על ידי המשיב (להלן: "מר ליפין"). עוד מטעם המשיב, העיד מר אסף אייזנברג, רו"ח ומפקח בכיר בפקיד שומה פתח תקווה (להלן: "מר אייזנברג").

17. לאחר עיון בכתבי הטענות וכלל הראיות, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות. להלן הנימוקים שביסוד מסקנתי זו.

המסגרת הנורמטיבית

18. הגדרה לדיבידנד ניתן למצוא בסעיף ההגדרות לחוק החברות. סעיף 302 לחוק החברות קובע מהי חלוקה מותרת, ולפיו חברה יכולה לבצע חלוקה לפי שני מבחנים: מבחן הרווח, המבוסס על כללי החשבונאות המקובלים, ומבחן יכולת הפירעון. מעיון בפקודת מס הכנסה, אין הגדרה מהותית למונח "דיבידנד", אך ניתן למצוא הקלות מס מסוימות, המתבססות על ההנחה כי דיבידנד השתלם בפועל מרווחי החברה, כאשר שולם בגין אותה הכנסה מס חברות:

19. סעיף 126(א) לפקודה קובע:

"(א) על הכנסתו החייבת של חבר בני-אדם יוטל מס שייקרא "מס חברות", בשיעור של 26.5%."

סעיף 126(ב) לפקודה קובע:

"(ב) בחישוב ההכנסה החייבת לפי סעיף קטן (א) לא תיכלל הכנסה מחלוקת רווחים או מדיבידנד שמקורם בהכנסות שהופקו או שנצמחו בישראל שנתקבלו במישרין או בעקיפין מחבר בני-אדם אחר החייב במס חברות, וכן לא תיכלל הכנסה שנקבע לגביה שיעור מס מיוחד."

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 14-10-44118 א.ס.סי.אל. קניון דרורים בע"מ נ' פקיד שומה פתח תקווה

תיק חיצוני:

20. כידוע, מיסוי חברות בישראל מבוסס על מודל דו-שלבי - החברה חייבת במס חברות בגין הכנסתה החייבת, בעלי מניותיה מחויבים בשיעור מס משלים לשיעור המס המלא, וכך מחולקים רווחי החברה כדיבידנד.

21. ככלל, במצב דברים רגיל, חל סעיף 126(ב) לפקודה ולפיו דיבידנד המחולק מחברת-בת לחברת-אם לא ייכלל בגדרי "ההכנסה החייבת" של החברת-האם ומשכך, לא יחייב את החברה-האם במס. סעיף 126(ב) לפקודה מושתת על הנחת היסוד שהרווחים אשר חולקו לבעלי המניות כדיבידנד, כבר חויבו במס בחברה המחלקת. מטרתו של הסעיף למנוע מיסוי תלת-שלבי באופן כזה שבו ישולם מס על ידי החברה המחלקת, ישולם מס נוסף על ידי החברה המקבלת וישולם מס נוסף על ידי בעלי המניות הסופיים. כך, לפי סעיף 126(ב) לפקודה מוטל מס רק על בעלי המניות הסופיים בשרשור (ע"א 7566/13 פקיד שומה למפעלים גדולים נ' ז'ורבין (22.6.2015)).

22. הועדה לרפורמה במס בראשות רו"ח יאיר רבינוביץ, דנה בתיקון לסעיף 126(ב) לפקודה בכל הנוגע לביטול פטור לדיבידנד שמקורו בהכנסה בחו"ל. אמנם, הסוגיה הבינלאומית אינה מעניינתנו, אך ניתן להבין את כוונת המחוקק מהמלצותיה של הוועדה בקשר לרציונל העומד בבסיס ההטבה הגלומה בסעיף 126(ב) לפקודה (ר' המלצות הוועדה, עמ' 110). מסקנות הוועדה אומצו על ידי המחוקק, כפי שעולה מדברי ההסבר לתיקון מס' 132 לפקודה (הצ"ח לתיקון פקודת מס הכנסה, תיקון מס' 132, התשס"ב 02002, הצעות חוק 3156, 8.7.2002) להלן:

"כיום ניתן פטור ממס לדיבידנד המתקבל בידי חברה תושבת ישראל, שמקורו בחברה תושבת ישראל, מתוך הנחה שעל הרווח ממנו חולק הדיבידנד שולם בישראל מס חברות ולפיכך, אין מקום להטלת כפל מס." (ההדגשות אינן במקור- א.ס.)

23. בענייננו, עסקינן בדיבידנד שמקורו בשינוי הדיווח החשבונאי הנהוג, שנוצר בשערוך נכס המקרקעין של חברת-הבת, אשר לפי דיני המס, טרם שולם מס בגינו על ידי חברת-הבת הואיל וטרם הגיע מועד מימושו.

24. בחודש פברואר 2007 פורסם תקן חשבונאות ישראלי מס' 16 – נדל"ן להשקעה (מקביל לתקן חשבונאות מס' 40 אותו ציינה המערערת) כחלק מקבוצת תקנים המאפשרים בחירה במודל של "הערכה מחדש" לפיו הנכס יוצג לפי שווי ההוגן תחת תנאים מסוימים. לפי תקן זה, רשאית חברה להציג נכסי נדל"ן להשקעה במאזן שלה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 14-10-44118 א.ס.סי.אל. קניון דרורים בע"מ נ' פקיד שומה פתח תקווה

תיק חיצוני:

- על פי שוויון, במקום להציגו על פי עלותו. ההפרש בין עלות הנכס ובין ערכו המשוערך נחשב לרווח או הפסד של חברה. על החברה לצרף דוח התאמה לצרכי המס, משום שהרווח טרם מומש ולכן אינו חייב במס.
25. יובהר, כי ניהול החשבונות של החברה נעשה על פי כללי החשבונאות המקובלים בעולם המסחר. אלו, משקפים את פעילות העסק ואת מצבו הפיננסי. לצד הניהול החשבונאי הרגיל, מתבצעת חשבונאות לצורכי מס, כדי לקבוע את ההכנסה החייבת במס. לא אחת, עמד בית המשפט על הפער בין מערכת הדיווח לצורכי מס לבין מערכת הדוח הפיננסי של החברה (ר' ע"א 3348/97 פקיד שומה למפעלים גדולים נ' דיקלה, חברה לניהול קרנות נאמנות בע"מ, מיסים טו/2(2001)ה-2, עמ' 67; ע"מ 1183/05, 1184/05, 1185/05 דוד קליימן ואח' נ' פקיד שומה פתח תקווה, מיסים כד/5(2010)ה-29, עמ' 260).
26. אם כן, נוצר מצב שבו על פי כללי החשבונאות הרגילים תובא בחשבון עליית נכס מקרקעין בעת שערוך הנכס, בעוד שעל פי דיני המס, עליית ערך המקרקעין תובא בחשבון רק בעת מימוש הנכס. במצב שכזה, עלול להיווצר רווח חשבונאי, שאינו מוכר כהכנסה לצרכי מס ושלא ניתן למסותו על פי דיני המס. שערוך נכס המקרקעין בשלב זה, הוא מעין היוון תזרים תקבולים עתידי מהנכס המשוערך, לכן אינו מהווה הכנסות שהופקו או נצמחו כדרישת סעיף 126(ב) לפקודה.
27. ניתן להסיק לעניין זה את הגישה הרווחת ביחס לרווחי אקוויטי, שהינם רווחים/הפסדים שחברה רושמת כתוצאה מיישום שיטת השווי המאזני. נקבע בפסיקה, שרווחי אקוויטי אינם מהווים "הכנסה" לפי סעיף 1 לפקודה ולכן לא ניתן לגזור מאלו את ההכנסה החייבת. על מנת להגדיר "הכנסה" נדרש "אירוע מס" (אירוע של מימוש מסוים או התרחשות הקבועה בחוק) ובלעדיו לא ניתן להכיר בהכנסה או הפסד.
28. בע"מ (חי') 906/07 ד"ר עלי ברנע נ' פקיד שומה חיפה (23.11.2010) (להלן: "עניין ברנע"), בית המשפט המחוזי בחיפה, ע"י כבוד השופטת ש' וסרקרוג (ס' הנשיאה דאז), דן בשאלת סיווג התשלומים שדווחו כדיבידנד, כשמקורו ברווחים שחושבו על פי הכללים החשבונאיים המקובלים לפי דיני החברות ולא על פי רווחים בפועל כפי שמתבקש לפי דיני המס. שם, החברה חילקה לעובדים הבכירים דיבידנדים בשווי של כ-30,000,000 ₪ בעוד שדיווחה על הפסדים שוטפים או על רווחים מזעריים ואף

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 44118-10-14 א.ס.סי.אל. קניין דרורים בע"מ נ' פקיד שומה פתח תקווה

תיק חיצוני:

נדרשה לקחת הלוואות. בית המשפט הגיע למסקנה כי לא מדובר על חלוקת דיבידנדים אלא על הכנסת עבודה, שיש למסות בהתאם. כך נקבע:

לפי פקודה מס הכנסה רק רווחי החברה בפועל ניתנים לחלוקה כ"דיבידנד", ומזכים אותו בשיעור מס מוגבל, מתוך הנחה שהוא חולק לאחר שהרווח ממנו כבר נשא במס חברות (אמנון רפאל בהשתתפות שלומי לזר מס הכנסה 171-178 (2009). להלן: רפאל ולזר/מס הכנסה)). וכך אם חילקה חברה לבעלי מניותיה כספים או רכוש מבלי שהיו לה רווחים כדי סכום החלוקה, והיה באופן ביצוע החלוקה כדי להקטין את הונה העצמי, לא תיחשב חלוקה כזו ל"דיבידנד".

29. המערערת טענה כי השאלה, האם רווחי אקוויטי הינם "רווחים ראויים לחלוקה", כפי שנדונו בפסק דין ברנע, אינה רלוונטית לעניין דנן. לטענתה, דין רווחי אקוויטי אינם כדין רווחי שיערוך, לעניין סיווגם כהכנסה, ובחינת הוראות סעיף 94ב' לפקודה (העוסק ברווחים ראויים לחלוקה) אינה זהה לתנאים הנדרשים בסעיף 126(ב) לפקודה, כפי שנדון כאן. לדידי, אמנם לא עסקינן ברווחי אקוויטי, אך ניתן ללמוד מההלכה בעניינם בקשר למעמד הרווחים שבאים לידי ביטוי בתחשיב חשבונאי, בשונה מדיני המס.

30. עו"ד ורו"ח נדב שגיא במאמרו "דיבידנד בין חברות בישראל - האמנם רווחים ראויים לחלוקה" (מיסים יז/4 (אוגוסט 2003) א-131) עמד על השוני, כך:

"לטעמי, אין לגזור מהעובדה, שהכנסה מסוימת 'לא תיכלל' כהכנסה חייבת, את העובדה שמדובר בפטור; הנכון הוא, כי אין מדובר בהכנסה כלל. אותו היגיון עלול להוביל לכך, שהכנסות כגון רווחי WINDFALL, או הכנסות חשבונאיות דוגמת רווחי אקוויטי שהוצאו מבסיס המס, ייחשבו הכנסות 'פטורות', בעוד ששיטת המיסוי הנהוגה בישראל לא רואה בהן הכנסות כלל"

31. ניתן ללמוד לענייננו, גם מדבריו של חברי, כבוד השופט מגן אלטוביה בע"מ (ת"א) 1183/05 דוד קליימן נ' פקיד שומה פתח תקווה (5.8.2010) (להלן: "עניין קליימן"):

"אף אם אניח כי חלוקת דיבידנד מרווחי אקוויטי מותרת בעולמם של דיני החברות, אין בכך כדי ללמד, כל עוד אין הוראה אחרת

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 14-10-44118 א.ס.סי.אל. קניון דרורים בע"מ נ' פקיד שומה פתח תקווה

תיק חיצוני:

בחקיקת המס, כי רווחי האקוויטי הינם הכנסה בעולמו של משפט המס. כך, בעוד סעיף 302 בחוק החברות, תשנ"ט-1999 מגדיר את הרווחים "לפי כללי חשבונאות מקובלים", הלכה היא מימים ימימה כי עקרונות אלו נסוגים מפני הוראות דיני המסים ובפרט כאשר קיים חשש כי העקרונות החשבונאיים "ינוצלו" לשם הקטנת סכום ההכנסה החייבת במס או לשם דחיית תשלום המס.

32. יוער, כי פסק הדין בעניין קליימן, עוסק בעניינה של חברה משפחתית. שם נקבע, כי דיבידנד שמקורו ברווחי אקוויטי לא ייחשב כרווחים שחולקו מהכנסה של החברה המשפחתית ולפי סעיף 64(א)(1) לפקודה, אלא יש למסותם מכח סעיף 2(4) לפקודה. לשיטת המערערת, פסק דין זה אינו רלוונטי לענייננו, כיוון שדין רווחי אקוויטי אינם כדין רווחי שיערוך, לעניין סיווגם כהכנסה וממילא, בחינת הוראות סעיף 64(א)(1) לפקודה, הדן במיסוי חברה משפחתית לעניין סוג ההכנסה, אינו כדין סוג ההכנסה הנלמדת מהוראות סעיף 126(ב) לפקודה.

על אף השוני הנסיבתי בין פסק הדין קליימן לעניין זה, תמים דעים אני עם עמדת המשיב, שאכן ניתן להסיק מפסק הדין קליימן את מעמדו של דיבידנד שמקורו ברווחי שיערוך נדל"ן. המדובר בדיבידנד שמקורו ברווחים חשבונאיים, בשערוך רווחי נדל"ן שטרם מומש. בין אם עסקינן בחברה משפחתית ובין אם לאו, הרווחים החשבונאיים אינם בגדר הכנסה לפי הפקודה ולא הובאו בחשבון "הכנסה חייבת" של חברה-הבת ולכן אין הצדקה להחיל את סעיף 126(ב) לפקודה.

33. המערערת סברה שחלוקת רווחי השערוך היא חלוקה מותרת שאינה חייבת במס חברות. את עמדתה, תמכה בטענה שחוק החברות אינו מתנה את חלוקת הדיבידנד בכך שהרווחים המחלוקים היו נתונים לחבות במס, וכן על פסק דין שניתן על ידי בית המשפט המחוזי בתל אביב (כבוד הש' פלפל) בעמ"ה (ת"א) 54/89, עיט ציוד צבאי ליצוא בע"מ נ' פקיד שומה למפעלים גדולים (10.10.1991) (להלן: "פסק דין עיט"), לפיו אין קשר ישיר והכרחי בין דרך קביעת ה"הכנסה החייבת" לצורך דיני המס, ובין דרך קביעת הרווח הראוי לחלוקה כדיבידנד על פי דיני החברות.

34. בפסק דין עיט, עסק בית המשפט בפער שבין ההכנסה החשבונאית של מפעל, להכנסה החייבת שלו. המקור להפרש בין הסכומים היה בהוראות חוק מס הכנסה (מיסוי בתנאי אינפלציה), התשמ"ב-1982, שהכירו לצרכי מס ב"ניכוי אינפלציוני" טרם קביעת הכנסתו החייבת של הנישום. נקבע כי שיעור המס המופחת הקבוע

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 14-10-44118 א.ס.סי.אל. קניון דרורים בע"מ נ' פקיד שומה פתח תקווה

תיק חיצוני:

בסעיף 47(ב)(2)(א) לחוק עידוד השקעות הון, תשי"ט-1959, הוא רק על דיבידנד בגובה ההכנסה החייבת לאחר ניכוי מס חברות. בין היתר, נקבע כי: "אין מקום לטענה כי לחברה מותר לחלק דיבידנד רק מתוך רווחים שחויבו במס".

25. על פסק דין זה הוגש ערעור ע"א 5264/91, פקיד שומה למפעלים גדולים נ' עיט ציוד ליבוא בע"מ (29.11.1995) (להלן: "ערעור עיט") שנדחה ברוב דעות, נגד דעתו החולקת של כב' השופט ד' לוי. הערעור עסק בשאלה האם יש לנכות מס בשיעור מופחת מכל הדיבידנד שחולק או שמא רק מדיבידנד בגובה ההכנסה החייבת לאחר ניכוי מס חברות. נקבע על ידי דעת הרוב פרי עטה של כבוד הש' שטרסברג-כהן כי סעיף 47 לחוק עידוד השקעות הון ביסס את הזכות להטבה על ההכנסה החייבת, כך שיש לנכות מס בשיעור מופחת מכל הדיבידנד (מבלי שינוכה מס חברות).

יוער, כי בדעת מיעוט, עמד כבוד השופט לוי על מטרתם של דיני המס, כך:

"מטרת חוק המיסוי בתנאי אינפלציה הינה להתחקות אחרי רווחיו "האמיתיים" של הנישום ולהביא לידי כך שהנישום ישלם מס הכנסה בעבור רווחיו הריאליים בלבד. מטרתו של החוק אינה להעניק לנישום הטבות אשר במצב "הרגיל" (בהיעדר אינפלציה) לא היה זכאי להן כלל. חוק המיסוי בתנאי אינפלציה בא לנטרל את השפעת האינפלציה ולא בא ליתן לנישום זכויות חדשות, יש מאין, אשר לא היו בידו במצב "הרגיל", בהיעדר תנאי אינפלציה, כלל ועיקר."

26. אינני סבור, שיש ללמוד מעניין עיט, ביחס למקרה דנן, העוסק ברווחי שערור הון ובשאלה, האם יחול סעיף 126(ב) לפקודה במקרה בו חברת-הבת, החברה המחלקת, לא שילמה מס על רווחי השערור משום שרווחי השערור אינם מהווים חלק מ"ההכנסה החייבת", זאת לאור השוני שבין שאלת מיסויים של רווחי שערור מקרקעין (שטרם נדון לאשורו עד למועד מתן פסק הדין בעניין עיט), לבין שאלת מיסוי בתנאי אינפלציה; לאור מטרות דיני המס ובהתאם להלכה העדכנית בעניין, כפי שתפורט להלן:

27. פסק הדין המנחה לעניין אופן סיווגו לצרכי מס של דיבידנד שחולק על בסיס שערור נכסי הון, ניתן לראשונה על ידי בית המשפט העליון, בע"א 8500/10 אביעד פרל נ' פקיד שמה ירושלים (10.9.2012), ע"י כבוד השופט ג'ובראן (להלן: "פסק דין פרל"). שם נקבע, כי יש לשאוף להאחדה של מערכת דיני התאגידים עם דיני המס ככל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 14-10-44118 א.ס.סי.אל. קניון דרורים בע"מ נ' פקיד שומה פתח תקווה

תיק חיצוני:

הניתן מבחינה מהותית, כך שהמס שיחול על דיבידנד הוא כהגדרתו בחוק החברות. לפי גישה זו נקבע כי כל רווח חשבונאי משערוך הון אינו יכול להימצא, במסגרת דיני המס, כמקור לדיבידנד.

28. כבוד השופט ג'וראן עמד על הקשיים שיכולים לעלות בשל הפערים בין הדיווח החשבונאי לדיווח המיסוי, באופן הבא:

"כפי שיוסבר להלן, במקרה הנדון מצאתי כי יש דמיון רב בין תכלית דיני המס ותכלית דיני החברות לעניין הגדרת המושגים "דיבידנד" מכוח סעיף 2(4) לפקודה (הכנסה מדיבידנד) ו-"דיבידנד" כמובנו בחוק החברות. קביעה כי יש לפרש את המונחים באופן שונה וכמעט הפוך מובילה לשורה ארוכה של תוצאות משפטיות קשות. כך, כפי שיוסבר, פרשנות זו מאפשרת באמצעות דיני המס לעקר מתוכן את תכלית ההגבלות על חלוקת דיבידנד במסגרת דיני החברות. לצד זאת, אף במישור המיסוי עצמו עלולות להתעורר שאלות קשות וסבוכות, באם ייקבע כי דיבידנד שחולק שלא מהכנסות ריאליות של החברה אינו כפוף למס ברמת החברה או ברמת בעל המניות. כך לדוגמא, באם חולק הדיבידנד על בסיס עליית ערך לא ממומשת של נכסי הון, כנטען במקרה זה, מתעוררת השאלה כיצד תמוסה עליית הערך בעת המימוש, מקום בו לחברה למעשה לא צמח כל רווח (שכן כלל השבח הועבר לידי בעלי המניות). שאלה נוספת המתעוררת היא האם תוכל החברה לנכות ממס החברות שישולם בגין השבח את המס ששולם בגין הדיבידנד על ידי היחיד. זאת, בפרט נוכח האפשרות ששיעורי מס החברות ושיעורי המס המוטלים על הדיבידנד יהיו שונים זה מזה. שאלה זו הופכת קשה אף יותר במידה שהחברה לא תוכל לשלם את המס, ותדרוש מענה לשאלה האם יכולות רשויות המס להיפרע ישירות מבעל המניות. בדומה, עלולים להתעורר קשיים הנובעים ממועד המיסוי. כך, אף אם שיעור מס השבח זהה לשיעור המס על דיבידנד, הפועל היוצא של חלוקה זו הוא שרשויות המס יקבלו את המס זמן רב לפני מימוש הנכס בפועל. קושי נוסף שעלול להתעורר הוא במצב שבו לאחר חלוקת הדיבידנד על בסיס שערוך הנכסים ממומש הנכס על ידי החברה, והרווח לאחר מס החברות מחולק

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 14-10-44118 א.ס.סי.אל. קניון דרורים בע"מ נ' פקיד שומה פתח תקווה

תיק חיצוני:

כדיבידנד לבעלי המניות. במצב זה, הפועל היוצא הוא שעל בסיס אותו נכס תוכל החברה לחלק סכום כפול מסכום השבח, פעם אחת על בסיס השערוך ופעם שנייה על בסיס המימוש." (הדגשות אינן במקור – א.ס.; ר' פסקה 35 לפסק הדין פרל)

29. בהמשך פסק הדין פרל, עמד כבוד השופט ג'ובראן בפירוט על הגישות ההפוכות שמצאו ביטוי בפסיקת בתי המשפט לעניין פרשנות המונח "דיבידנד" בין חוק החברות לדיני המס (ר' פסקאות 37-39 לפסק הדין פרל); הכפילות הרווחת ביחס לפרשנות המונח דיבידנד לצורך מס הכנסה כפי שבא לידי ביטוי בהנחיות נציבות מס הכנסה (ר' פסקאות 40-41 לפסק הדין פרל) וכן הגישות השונות לעניין זה בספרות המשפטית (ר' פסקאות 42-44 לפסק הדין פרל).

30. על תכלית דיני המס מול תכלית חוק החברות נקבע כך:

"מבחינה מהותית, מבחן הרווח בדיני החברות, ומבחן ההכנסה בדיני המס, נובעים ממקור רעיוני אחד. בשני המקרים, מטרת הכלל היא לצמצם את יכולתו של בעל מניות לפגוע בגורמים שלישיים מכוח שליטתו בחברה. כך, מבחן הרווח ומבחן יכולת הפירעון, הקבועים בחוק החברות, ייעודם למנוע מבעל מניות את היכולת לפגוע בנושים באמצעות שליטתו בחברה. על בסיס זה, תכלית מבחני החלוקה היא להגן על ההון הריאלי של החברה, ממנו יוכלו להיפרע נושים בשעת הצורך. בדומה, תכלית דיני המס היא להטיל על הכנסתו הריאלית של הנישום מס בשיעור הקבוע בפקודה ולמנוע, מחד, כפל מס, ומאידך, מיסוי חסר. במילים אחרות, תכלית דיני המס, בהקשר הנדון, היא למנוע מהנישומים (החברה ובעלי מניותיה) לפגוע ברשויות המס בנושה של החברה ושל בעלי המניות, ולאפשר גביית מס אמת ובמועד המיסוי הנכון. לצורך כך נבחנת המהות הכלכלית האמיתית של העסקה, ואין חובה על פקיד השומה לדבוק בהגדרות ובמונחים שנתנו הנישומים לעסקאות שביצעו".

...

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 14-10-44118 א.ס.א.ל. קניון דרורים בע"מ נ' פקיד שומה פתח תקווה

תיק חיצוני:

"בהקשר זה, פרשנות המאפשרת חלוקת דיבידנדים על סמך שיערוך נכסים הוניים (בין אם נכסי מקרקעין, בין אם מוניטין ובין אם כל נכס אחר), משמע, חלוקה על בסיס רווחים חשבונאיים, עלולה להוביל, במישור דיני החברות, לפגיעה בנושים ובמישור דיני המס לפגיעה בגביית המס ובאינטרס הציבורי." (הדגשות לא במקור – א.ס. ר' גם עניין ברנע; פסקאות 46 ו-47 לפסק הדין פרל)

31. הוסבר בפסק דין פרל על הקשיים בתשלום דיבידנד שמקורו בשיערוך נכסי. במישור דיני החברות, שיערוך נכסי אינו מבטיח כי החברה תוכל לפרוע את החובות לנושיה, הנכסים חשופים לירידת ערך והשיערוך עצמו נתון לספקולציות של עורכו; במישור המיסוי, אם לא יוטל מס על כספי השיערוך, ייווצר מצב שבו למעשה מממשים הנישומים את הרווח מעליית ערך הנכס מבלי ליצור אירוע מס ומבלי לממש את הנכס בפועל. כך, עלולים נושים לנצל את דיני המס על מנת לדלל את הון החברה ויתר את ההגנות שבחוק החברות לעניין זה מכל תוכן (ע"י שיערוך נכסים וחלוקת הרווח לבעלי המניות ללא מס, אך זה יגבה מהון החברה עצמו בעת המימוש) (ר' פסקאות 48 ו-49 לפסק דין פרל).

32. לאחר ניתוח הדברים לעיל, נקבעה המסקנה ביחס לרווחים חשבונאיים, כדלקמן:

"על בסיס כל האמור, העולה הוא כי סכום ששולם לבעל מניות במזומן מהחברה כפוף למס, כתלות באופיו. אם מדובר בסכום שחולק מתוך רווח של החברה, אף אם מכל טעם שהוא לא מוסה סכום זה במס חברות, ואף אם הוא חולק שלא כדין, יש למסותו כדיבידנד. אם הסכום שחולק מקורו בהון העצמי של החברה, יש למסותו כרווח הון, בדומה לרכישה חוזרת של מניות. רווח ההון במקרה זה אינו נובע מהזיקה אותה מנסים הנישומים ליצר בין הסכום שחולק לבין נכסי הון של החברה, כי אם מהעובדה שאף אם חלקו היחסי של בעל המניות בחברה לא קטן, הרי שחלקו באופן ריאלי קטן, נוכח הצטמקות נכסי החברה (משמע, הדבר שקול למצב בו היה מוכר חלק ממניותיו חזרה לחברה). (ההדגשות לא במקור – א.ס. ר' פסקאות 53 לפסק הדין פרל).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 14-10-44118 א.ס.א.ל. קניון דרורים בע"מ נ' פקיד שומה פתח תקווה

תיק חיצוני:

33. לעניין נטל ההוכחה, נקבע בפסק הדין פרל, כך:

"לגישתי, העמדה הראויה בהקשר זה, שאף מצאה את ביטויה בפרשת פריצקר היא כי בכל מקרה של חלוקת כספים מהחברה לבעלי מניותיה, נטל ההוכחה שנפלה שגגה בסיווגו של פקיד השומה את החלוקה יהיה מוטל על נישום (בין אם סווגה החלוקה כדיבידנד, רווח הון, הלוואה ללא ריבית או בכל דרך אחרת). ברי, כי מקום בו בוצעה חלוקה תקינה, וספרי החברה נוהלו כיאות, לא תתקשה החברה להוכיח את מקורם של כספי החלוקה. מקום בו טשטשה חברה את מקורות כספי החלוקה, על ידי עריכת דו"חות שלא כדין או בכל אופן אחר, מן הראוי כי תישא היא בנטל להוכיח ששיעורי המס שיש להחיל עליה נמוכים משיעורי המס שנקבעו על ידי פקיד השומה. (ההדגשות לא במקור – א.ס.; ר' פסקה 55 לפסק הדין פרל)

34. בהקשר זה, יש לציין את ע"א 8783/14 צ.א.ג. תעשיות בע"מ נ' פקיד שומה תל אביב (23.8.2016), שם נקבע, כי סעיף 47(ב)(2)(א) לחוק עידוד השקעות הון הוא הסדר ייחודי למיסוי של דיבידנד המחולק לחברה-האם, המהווה חריג לסעיף 126(ב) לפקודה. שם, בית המשפט חזר על הלכת פרל וקבע כי דיבידנד שמקורו ברווחים חשבונאיים, מהווה "הכנסה" לצורך דיני המס.

35. בענייננו, מקורו של הדיבידנד השנוי במחלוקת, הוא ברווח שערך נדל"ן. המדובר ברווח שנוצר בעקבות שינוי שיטת הרישום חשבונאי ומהווה למעשה היוון זרם התקבולים העתידי מהקניון, שטרם התממש. לא מדובר במזומנים שניתנים לחלוקה אלא ברווח רעיוני. הואיל והנכס לא מומש ורווח שערך הנדל"ן לא מהווה "הכנסה" של חברת-הבת, חברת-הבת לא שילמה מס בגנו.

36. סעיף 126(ב) לפקודה מפחית מן "ההכנסה החייבת" בהתקיים שלושה תנאים:

א. לא תיכלל הכנסה מחלוקת רווחים או מדיבידנד שמקורם בהכנסות;

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 14-10-44118 א.ס.סי.אל. קניין דרורים בע"מ נ' פקיד שומה פתח תקווה

תיק חיצוני:

- ב. שאותה הכנסה הופקה או נצמחה בישראל;
- ג. ושאותה ההכנסה היתה נתונה לחיוב במס חברות בידי החברה המחלקת.

37. תנאים 1 ו-3 הנדרשים בסעיף 126(ב) לפקודה, לא מתקיימים בענייננו.

לעניין פרשנותו של התנאי הראשון, המונח "רווחים" או מדיבידנד שמקורם בהכנסות, הם רווחים על פי "הכנסה" שהיא בחישוב "ההכנסה החייבת" של החברה המחלקת, אשר שולם בגינה מס.

לעניין פרשנותו של התנאי השלישי, סעיף 126(ב) לפקודה נועד כאמור, למנוע כפל מס. אין לאפשר את ההטבה הגלומה בו, שעה שלא הוטל מס על חברת-הבת, החברה המחלקת.

כאן, חברת-הבת לא שילמה מס על הדיבידנד שמקורו ברווחי השערוך, על אף שהם מהווים הכנסה חייבת במס.

38. אם אפשר למערערת להימנע ממיסוי הרווחים בשלב זה (לאחר חלוקת הדיבידנד) ולדחות את מועד המיסוי עד למימוש הנכס שרווחו שוערך, תיווצר פגיעה בשיטת המיסוי הדו-שלבי על ידי מתן האפשרות למסות את רווחי השערוך פעם אחת בלבד, במועד מימוש הנכס, בעוד המערערת נהנית מרווחי השערוך מבלי לשאת במס נדרש.

מכל האמור לעיל, הגעתי למסקנה כי רווחי שערוך נכס הנדל"ן אינם מהווים "הכנסה" לצורך חישוב "ההכנסה החייבת" של חברת-הבת ולכן גם לא שולם בגינם מס על ידי חברת-הבת. לפיכך, אין להחיל המערערת ההטבה הגלומה בסעיף 126(ב) לפקודה. פועל יוצא מכך, שההכנסה של המערערת מהדיבידנד שחילקה לה חברת-הבת, שמקורו ברווח שערוך הנדל"ן, מהווה עבור המערערת "הכנסה", שהיא "הכנסה חייבת" לפי דיני המס. על פי מסקנתי זו, דין הערעור להידחות.

39. כאמור לעיל, המשיב הוסיף בסיכומיו כי לעמדתו, המערערת החליטה על חלוקת הדיבידנד מרווחי השערוך לצורך מימון עסקת רכישת המניות, באמצעות הלוואה שנטלה חברת-הבת מהבנק. טענה זו עלתה לראשונה בסיכומים, ולא התאפשר למערערת להתמודד מולה על פי סדרי הדין. המדובר בהרחבת חזית אסורה ועל כן דחיתה.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 14-10-44118 א.ס.סי.אל. קניון דרורים בע"מ נ' פקיד שומה פתח תקווה

תיק חיצוני:

הוראת סעיף 100א לפקודה

40. במסגרת החוק לשינוי סדרי עדיפויות לאומיים (תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב לשנים 2013 ו-2014), התשע"ג-2013, ס"ח 2405, עמ' 116) (להלן: "תיקון 197"), הוסיף המחוקק בין היתר, באמצעות תיקון 197 לפקודה, את סעיף 100א לפקודה, שכותרתו "חלוקה מרווחי שערוך":

"(א) בסעיף זה –

"חברה" - ;....

"חלוקת רווחי שערוך" – חלוקת דיבידנד מרווחי שערוך;

"רווחי שערוך" – עודפים שלא התחייבו במס חברות, מהסוג שקבע שר האוצר, באישור ועדת הכספים של הכנסת, בסכום העולה על 1,000,000 שקלים חדשים שיחושב באופן מצטבר מיום רכישתו של הכנס; לענין זה, "עודפים" – סכומים הכלולים בהון העצמי של חברה שאינם הון מניות או פרמיה כהגדרתה בחוק החברות, והכול על פי הדוחות הכספיים המבוקרים או הסקורים שערכה החברה בהתאם לעקרונות חשבונאיים מקובלים.

(ב) ביצעה חברה חלוקה מרווחי שערוך, יראו את הנכס שבשלו נרשמו בדוחות הכספיים של החברה המחלקת רווחי השערוך, כאילו נמכר ביום החלוקה (בסעיף זה – מכירה רעיונית) ונרכש מחדש ביום האמור (בסעיף זה – רכישה רעיונית); ...

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 14-10-44118 א.ס.סי.אל. קניון דרורים בע"מ נ' פקיד שומה פתח תקווה

תיק חיצוני:

41. סעיף 1א100 נועד להסדיר את מעמד רווחי השערוך של החברה המחלקת. כאשר חברה מחלקת רווחי שערוך לבעלי המניות, יראו את הנכס בגינו נרשמו רווחי השערוך בדוחות הכספיים של החברה המחלקת, כאילו נמכר על ידי החברה המחלקת, ביום החלוקה, ובהתאם לכך תחול על המכירה הרעיונית ההוראות הרלוונטיות בחלק ה' לפקודה, כאשר התמורה היא סכום החלוקה המגולמת בתוספת המחיר המקורי של הנכס הנמכר.

42. סעיף 1א100 לפקודה, יוצר למעשה מכירה רעיונית של הנכס שריווחו שוערך וקובע מועד ל"מימוש" הנכס, אשר באמצעותו ניתן למסות את רווחי שערוך ההון על פי עקרונות דיני המס המקובלים. סעיף זה מסדיר את מעמד כספי השערוך אצל החברה המחלקת ובהתאם לכך ניתן להסיק על מעמדו של הדיבידנד שחולק לחברה המקבלת, שמקורו ברווחי שערוך, בהתאם לפסיקה שפורטה לעיל. מאחר וסעיף זה מאוחר לשנת המס 2009, בה עסקינן, אינני סבור שיש להרחיב את יריעת פסק דין זה מעבר לנדרש.

43. המערערת מפנה לדבריו של מר משה אשר, מנהל רשות המיסים, כפי שנאמרו לפרוטוקול דיון וועדת הכספים בהצעת החוק לתיקון 197 (ר' פרוטוקול מס' 128 מיום 14.7.14). לטענת המערערת יש להתייחס לדבריו כאל "הודאת בעל דין", לפיה רשות המיסים ראתה עובר לחקיקת סעיף 1א100 לפקודה, כי חלוקת רווחי שערוך בין שתי חברות ישראליות, הוא לפי סעיף 126(ב) לפקודה, כדיבידנד בין חברתי פטור ממס.

בשונה מפרשנותה מערערת, אני סבור שדבריו של מר אשר עולים בקנה אחד עם עמדת המשיב דכאן, לפיה אין להחיל את ההטבה הגלומה בסעיף 126(ב) לפקודה מקום שמקור הדיבידנד הוא בהכנסות שלא מוסו (השוו גם: דברי ההסבר להצעת החוק לתיקון 197; סעיף 82 לסיכומי המשיב). לפיכך, אני דוחה את טענות המערערת לעניין זה.

תחולת הדין הזר

44. המערערת הרחיבה בסיכומיה על הדין החל בארה"ב, בקנדה ובבריטניה, ביחס לסוגיית סיווג התקבול המתקבל בידי בעל מניות עקב הפחתת הון, כהיקש לאופן בו היא סבורה שיש לנקוט במקרה דנן. משום שקיים בדין הישראלי הוראות חוק מפורשות לעניין זה ופסיקה ברורה ומנחה שיצאה מידי בית המשפט העליון

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"מ 14-10-44118 א.ס.סי.אל. קניון דרורים בע"מ נ' פקיד שומה פתח תקווה

תיק חיצוני:

באותה סוגיה ובסוגיות משיקות, לא ראיתי מקום, בנסיבות העניין, להרחיב את הדיון בדבר הדין הזר. זאת ביתר שאת, כאשר הדין הזר המפורט עוסק בסוגיות שונות לאלו המתבררות מלפניי, במטרה ליצור היקש לעניין זה.

סוף דבר

מכל המקובץ, הערעור נדחה.

הצו לשנת 2009 אשר הוצא על ידי המשיב למערערת יותר על כנו.

המערערת תשלם למשיב שכר טרחת עו"ד והוצאות משפט בשיעור של 50,000 ₪. סכום זה יהיה צמוד למדד וישא ריבית חוקית מהיום ועד לתשלומו המלא בפועל.

ניתן היום, כ"א טבת תשע"ח, 08 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.

אחיקם סטולר, שופט